

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 7

ΤΑ ΕΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΔΙΚΑΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Καθ' ἃ γινώσκουσιν οἱ παρακολουθῶντες τὰ τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχείου, ὅτε πρὸ ἐτῶν ἰκανῶν οἱ ὀρθόδοξοι ἀραβόφωνοι τῆς Παλαιστίνης ἰθαγενεῖς, «ἀραβικὴν» τάχα συνειδησὶν ἀποκτήσαντες τῇ εἰσηγήσει γνωστῆς ἰδιοτελοῦς προπαγάνδας, ἀπὸ των μέσων τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἐνδελεχῶς ὑποκινούσης αὐτοὺς κατὰ τῆς Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἤρξαντο διατυπῶντες κυριαρχικὰς ἐπί τε τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἱερῶν ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνημάτων ἀξιώσεις, δι' ἐκνόμων δ' ἐνεργειῶν καὶ ἄλλων βιαιοτήτων ἤγαγον εἰς περιωπὴν «ζητήματος» τὴν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου ἀγνώγονα αὐτῶν στάσιν ἢ προκάτοχος ἐν Παλαιστίνῃ Κυβέρνησις διηυθετήσε τὴν ἀναφυσῆσαν ἀνωμαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε καὶ ἀπὸ τῆς ἀφειρηρίας τῶν ἀπραγμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους δικαίων ἐπὶ τε τοῦ ὀρθόδοξου Πατριαρχείου καὶ τῶν αὐτῶ ἀνηκόντων ἱερῶν Προσκυνημάτων.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἀφ' οὗ χρόνου τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν ἀντικατέστησεν ἐν Παλαιστίνῃ ἡ Ἀγγλικὴ Κατοχὴ μετὰ τὸν τελευταῖον πανευρωπαϊκὸν πόλεμον, οἱ ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοι ἔκριναν τὴν εὐκαιρίαν πρόσφορον ὅπως ἀνακινήσωσι τὸ αὐτὸ ζήτημα, καὶ ἤδη μετὰ ἐντάσεως μερίζουσιν.

Καὶ προέβησαν μὲν καὶ εἰς ἄλλα παρὰ τῇ κατοχῇ τὴν Παλαιστίνην Δυνάμει διαδήματα, συνασπισθέντες δὲ μετὰ τοῦ πολιτικῆς μεταβολῆς ἐν τῇ χώρῃ ἐπιζητούντος λοιποῦ ἀραβικοῦ τῆς Παλαιστίνης λαοῦ, συνέρχονται κατ' αὐτὰς ἐν Κάιφᾳ εἰς συνέδριον, διὰ νὰ διατυπώσωσι τὰς ἀνατρεπτικὰς αὐτῶν ἀξιώσεις, ὡς θέλουσι νὰ παραστήσωσιν ὡς ἀποτελούσας μέρος τοῦ «ἐθνικοῦ ζητήματος» τοῦ παλαιστινοῦ ἀραβισμοῦ, καὶ νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως ὅπως πραγματοποιήσῃ αὐτάς.

Δαμβανομένου ὑπ' ὅσιν, ὅτι ἡ Μεγάλῃ Βρετανία, ὅτε κατελάμβανε τὴν Παλαιστίνην διεκλήρυτε διὰ τοῦ κατηγορηματικωτέρου τρόπου, ὅτι θὰ σεβασθῇ ἀπολύτως καὶ μέχρι κεραίας τὰ δικαιώματα πατρῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ φυλῶν, ἐθνοτήτων ἢ θρησκευτικῶν Κοινοτήτων, ἅτινα εἶχον κατὰ τὴν στιγμήν τῆς

κατοχῆς, ἢ ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ θέσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος στάσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ Κράτους τυγχάνει σαφῶς ἀπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων καθωρισμένη, διότι εἶνε διεθνῶς πασίγνωστα καὶ ἀνεγνωρισμένα τὰ ἐν Παλαιστίνῃ δικαιώματα τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῶν.

Καὶ ἐξηγοῦμεθα.

Ἐν ταῖς χώραις, αἵτινες περιήλθον εἰς τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, μεταξὺ τῶν δικαιούχων τῶν ἀγίων ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνημάτων τὴν πρωτίστην θέσιν ἔχει τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ κοινῶς ἐν τῇ ἐθνολογικῇ τουρκικῇ φρασεολογίᾳ χαρακτηριζόμενον ὡς «ἔθνος τῶν Ῥωμαίων», ἢ «Ῥωμαϊκὸν ἔθνος» (Ροῦμ μιλέτι). Ἐν τῇ φρασεολογίᾳ ταύτῃ ἢ ὀνομασία «Ῥωμαῖος» ἢ «Ῥωμαϊκός», ἐν σχέσει πρὸς τὴν χριστιανικὴν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν Ἀνατολήν, εἶνε ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν ὀνομασίαν «Ἑλληνας» ἢ «Ἑλληνικός», διὰ τοῦτο δὲ καὶ μετεφράζετο πάντοτε εἰς πάσας τὰς ἑδρωπαϊκὰς γλώσσας διὰ τῆς λέξεως «Grec» καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν ἐν ἐκάστη γλώσσῃ παραλλαγῶν, δι' ὧν ἐσημαίνετο ἢ «Ἑλληνικὴ» ἔθνοτης. Ὅταν δ' οἱ Ἀραβεῖς κατέκτησαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὁ Ὁμάρ διὰ τοῦ ὀρισμοῦ αὐτοῦ ἀνεγνώρισεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, κυρίαρχον τῶν ἱερῶν ἐν Παλαιστίνῃ προσκυνημάτων καὶ κάτοχον τῶν λοιπῶν αὐτῶν δικαίων τὸ ἔθνος «τὸ βασιλικόν», δηλὰ δὴ τὸ ὑπῆκοον τῆς ἐν Κων]πόλει Βασιλείας Γένους τῶν Ῥωμαίων, οὐχὶ δὲ τοὺς περισωθέντας ἐν Παλαιστίνῃ χριστιανούς· συνεπῶς δ' ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἔθνους τούτου ἐν Παλαιστίνῃ ἀνεγνώρισεν τὸν ἐκ τοῦ Γένους τούτου ὀρθόδοξον Ἑλληνα Πατριάρχην. Τοῦτο ἦτο καὶ εἶνε τόσον θεμελιώδες ἐν τῇ προσκυνηματικῇ δικαίᾳ, ὥστε ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης ἐστηρίχθη πᾶσα νόμιμος ἐξουσία, ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις κυριαρχήσασα.

Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης καὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ κυριαρχικοῦ τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ Ὁρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου ἐδημιουργήθη ἐξαιρετικὴ τις κατάστασις. καθ' ἣν τοῦτο δὲν εἶχε στενῶς τοπικὸν χαρακτήρα, δεδομένου μάλιστα ὅτι οὔτε εἶχεν ἀνεκαθεν, οὔτε ἔχει καὶ νῦν ἐτι ἐντόπιον πληθυσμὸν τοσοῦτον, ὥστε ἀπὸ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ δημιουργία καὶ ὑπαρξίς ἐστῶ καὶ τρίτης τάξεως

Ἐπισκοπῆς. Ἀνέκαθεν λοιπὸν καὶ μέχρι τῆς κατὰ κλὴν τελευταίου μέγαν πόλεμον ἐπισυμβάσης ἀγγλιτῆς κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὀρθόδοξον τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχεῖον οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις ἀντιπρόσωπος καὶ ἐντολοδόχος τοῦ ἀπανταχοῦ τῆς ἐγγυὸς Ἀνατολῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τὸ ὅποσον ἦτο ὁ μόνος διὰ τῶν συνθηκῶν κύριος τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ ἑλληνικῶν ἐθνικῶν δικαίων, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν κυριότητά του ταύτην ἐνεφάνιζεν ἐκάστοτε, κατὰ πάντα χρόνον καὶ περίστασιν, ἐνώπιον τῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ἀναγνωρίζουσθαι αὐτὸν ἀρμοδίων Ἀρχῶν, διὰ τῶν ἑκασταχοῦ νομίμων ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ ἀντιπροσώπων.

Τὸ καθεστὼς τοῦτο ἀπετέλει συνειδήσιν μακροαιῶνα τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἐκπροσωπούμενου γενικῶς ὑπὸ τοῦ ἐν Κων)πόλει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι ἀπ' αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἐν Παλαιστίνῃ τὰ ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων δικαιώματα τὸ Ἑλλ. ἔθνος εἰσέφερε ὡς ἀνήκοντα εἰς πάντας τοὺς Ρωμαίους ὀρθοδόξους. Τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάσπαστον συνειδήσιν καὶ ἀντίληψιν ταύτην πάντοτε ἐξέφραξε καὶ ἐκφράζει ὁ τρόπος καὶ ὁ τύπος τῆς συγκροτήσεως τῆς «Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος», δηλαδὴ τοῦ διαφυλάττοντος καὶ ὑπηρετοῦντος τὰ ἱερὰ Προσκυνηματα Μοναχικοῦ τάγματος, ἀπαρτιζομένου ἀνέκαθεν ἐξ εὐσεβῶν ὀρθοδόξων, προερχομένων ἐκ πάσης γωνίας τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἔθνους. Ὁ Ἡγούμενος δὲ τῆς Ἀδελφότητος ταύτης διεφύλαξεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ προσώπῳ καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, χωρὶς ὁ τίτλος οὗτος, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, νὰ νοῆ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἢ τὰς ὑποχρεώσεις περιοριζομένας τοπικῶς, ἦτοι ἐντὸς τῶν στενῶν ὀρίων τῆς τοπικῆς αὐτοῦ Ἐπισκοπῆς. Ἄλλως τε δέ, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τυγχάνει γνωστὸν, ὁ τίτλος τοῦ Πατριάρχου ἐδόθη εἰς τὸν ὀρθόδοξον ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων οὐχὶ διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ὑπ' αὐτὸν ἐντοπίου ποιμνίου, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν Ἁγίων τόπων καὶ τῶν εἰς προσκύνῃσιν αὐτῶν ἑκασταχόθεν τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου προερχομένων προσκυνητῶν ὁ δ' ἰδιόρρυθμος ἄρα καὶ γενικὸς χαρακτήρ, ὅφ' ἐν καὶ σήμερον ἐμφανίζεται. τὸ Πατριαρχεῖον τοῦτο, εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐν ἀνέκαθεν εἶχεν.

Ἐκ τῆς τριαυτοῦς συνειδήσεως καὶ δεβαιότητος, ἣν πάντοτε εἶχε τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καὶ καθ' ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀνήκειν ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ, ἐπ' ἐμμένως, ἀνήκον εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ κυριότητα, ἀφ' ἐνός μὲν διεξήγαγεν ἀνά τοὺς αἰῶνας μετὰ θάρρους τοὺς δεινοὺς ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων ἀγῶνας κατὰ τῶν ἀρκατικῶν τάσεων τῶν ἑτεροδόξων, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ πλοῦσιον παρεῖχε τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐλέη. Ἕλληνες ἦσαν

οἱ Μεγάλοι ἐκεῖνοι ἐν Κων)πόλει διερμηνεῖς, καὶ Ἕλληνες οἱ τῆς Μολδοβλαχίας Ἡγεμόνες, εἴτινες ἐκάστοτε ἐμεσολάβουν καὶ ἐνήργουν παρὰ τῇ Τουρκικῇ ἐξουσίᾳ ὑπὲρ τῶν προσκυνηματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους δικαίων, ἑλληνικὴ δὲ καὶ τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων χωρίων οἱ πληθυσμοί, οἵτινες διὰ τῶν πλουσιῶν αὐτῶν συνδρομῶν, τῶν εἰς ἀμόθητα ἀνεργομένων ποσά, συνετέλουν εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἱερῶν Προσκυνημάτων ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἀπ' ἐναντίας δὲ οἱ ὀρθόδοξοι ἀραδέφωνοι τῆς Παλαιστίνης ἀριθμητικῶς ὀλιγίστοι οὄντες καὶ εἰς ἀκραν πνευματικὴν καὶ ὄλικὴν ἐνδειαν ἐκπεσόντες, διεσώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἕπερ διὰ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχείου τοῦ ἐτήρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ πίστει τῶν πατέρων του, ἀνήγειρε καὶ συνετήρει δι' αὐτοὺς ναοὺς καὶ σχολεῖα καὶ κληρον καὶ διδασκάλους, δωρεὰν δὲ παρεῖχε πάντοτε καὶ τὴν παιδείαν καὶ τὰ μέσα αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ κατοικίαν καὶ αὐτὰ ἐτι τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ἐν τριαυτῇ καταστάσει ὄντες οὐδέποτε, ὡς ἦτο φυσικόν, ἠδυνήθησαν νὰ συμβάλωσιν εἴτε ὄλικῶς εἴτε ἠθικῶς ὑπὲρ τῶν Προσκυνημάτων ἢ τοῦ Πατριαρχείου, ἕτινα, ἐὰν μόνον ἐξ αὐτῶν ἐξηρτῶντο, δὲν θὰ ὑπῆρχον πρὸ πολλοῦ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξάγεται ἀμελικτον τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐνήργει καθ' ἣν ἐν τοῖς ἀνω κεφλαιωδῶς ἐσημειώσαμεν τρόπον ἐν τῇ ἀπολύτῳ καὶ ἀνέκαθεν ἐρριζωμένῃ πεποιθήσει καὶ βεβαιότητι, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ δικαίων ἐνήργει. Δυνάμει δ' ἀκριβῶς ταύτης τῆς ἀκραδάντου βεβαιότητος ἀπειρα ἐδελκύνθησαν εἰς ἀνακαίνισιν καὶ συντήρησιν τῶν ἱερῶν Ἱδρυμάτων, ὡς ἄλλως τε διακηρύττουσι στεντορεῖαν ἀφίεσαι φωνὴν αἰ' ἐπ' αὐτῶν ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί. εἰς δημιουργίαν διαφόρων νέων ἰδιοκτησιῶν, ὧν ὁ ἑλληνικὸς χαρακτήρ ἐμφανίζεται ἐκ τῆς ὀνομασίας αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τίτλων, εἰς ἐξόφλησιν βραχυτάτων χρεῶν τοῦ Πατριαρχείου, καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ συντήρησιν.

Ἐπηρετεῖ μὲν λοιπὸν τὸ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχεῖον ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἱερὰ Προσκυνηματα τὴν εὐσεβειαν συμπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας ἀδιακρίτως ἐθνικότητος, ἀλλ' ἐθνολογικῶς ἀνήκει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ὀρθόδοξον ἔθνος, συγκροτούμενον ἐξ Ἑλλήνων, ἐκ πασῶν τῶν ἑλληνικῶν προερχομένων χωρῶν αἵτινες ἄλλοτε ἐκυβερνῶντο ὑπὸ τῆς ἐν Κων)πόλει κατὰ συνθήκην μὲν ὀνομαζομένης «Ρωμαϊκῆς Βασιλείας», κατ' οὐσίαν δ' οὐσίας «Ἑλληνικῆς Βασιλείας», βραδύτερον δὲ περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα τῶν Τούρκων. Τὸ ἔθνος τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν, καὶ ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του, καὶ ὑπόδουλον ἐτι, διὰ μὲν τῶν ἀνδρῶν του συνέτηξε καὶ συνε-

κρότησε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ διατήρησιν τῶν ἐν αὐτῇ δικαίων αὐτοῦ, διὰ δὲ τῶν χρημάτων του ἔδρυσεν ἐκαλλώπισε καὶ συνετήρησε τὰ ἄγια ἐν Παλαιστίνῃ Προσκυνηματὰ μέχρι τῆς σήμερον.

Τοιούτους καὶ ἠλικούτους τίτλους συνειδὸς ἑαυτὸ ἔχον τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἐπὶ τῶν Προσκυνημάτων τούτων, οὐδέποτε θὰ δεχθῆ ἢ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νὰ ὑποστῶσι μείωσιν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς, φρόνουμεν, ὑπάρχει, ὃ καὶ τὴν στοιχειωδέστατον περὶ δικαιοσύνης ἔχω ἀντίληψιν, ὅστις θ' ἀπειράτο νὰ μειώσῃ τὰ προαιώνια αὐτοῦ δικαιώματα ταῦτα, πολλῶ δ' ἦττον καὶ νὰ τὸ ἀποξενώσῃ αὐτῶν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἐχομεν, κατὰ ταῦτα, τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις οὐ μόνον θὰ φανῆ συνεπῆς πρὸς τὰς πανηγυρικὰς καὶ κατηγορηματικὰς αὐτῆς κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς Παλαιστίνης δηλώσεις περὶ διατηρήσεως τοῦ ἕπερ εὔρεν ἐν αὐτῇ καθεστῶτος καὶ σεβασμοῦ τῶν δικαίων καὶ τῆς θέσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἀλλὰ καὶ θὰ σεβασθῆ ἀπολύτως τὰ τὸσον ἀρρότως καταχωρημένα δικαιώματα αὐτοῦ δυνάμει τῶν θεμελιωδῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν.

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓ. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 2186 Ἐν Ἀθήναις τῇ 22/4 Ἰουνίου 1923

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Π ρ ὶ ς

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ θετικότητος πληροφορεῖται, ὅτι ὁπαδοὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐδρευούσης αἰρέσεως τῶν καλουμένων «Χιλιαστῶν» καὶ ἐνταῦθα καὶ ἄλλαχού τοῦ Βασιλείου ἐνεργοῦσι διὰ προφορικῶν κηρυγμάτων πρὸς τὸν λαόν καὶ διὰ διαφόρων ἐντύπων συγγραφῶν ἀπροκάλυπτον προσηλυτισμὸν, καθόσον διδάσκουσιν ὅλος τὰναντία τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, τὸν ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας κατακριθέντα «χιλιασμόν», ἥτοι ὅτι ὁ Κύριος μέλλει νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς Μὴν προσεχῶς, ἵνα βασιλεύσῃ μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ ἐπὶ χίλια ἔτη ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ἀγαθῶν. ἀρνοῦνται δὲ τὸ τρι-

υπόστατον τῆς μιᾶς Θεότητος, ὡς ἡ Ἐκκλησία προσβεβύουσα διδάσκει, τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν πραγματικὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄλλας θεμελιώδεις διδασκαλίας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἡ Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει, ὅτι τὸ Β' ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, προστατεύον ἰδιαζόντως τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀπαγορεύει τὴν διενέργειαν προσηλυτισμοῦ παρὰ τοῖς Ὁρθοδόξοις Ἑλλησι, τὸ δὲ Θ' ἄρθρον τοῦ ΣΑ' Νόμου Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁρίζει, ὅτι «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅταν πληροφορηθῆ θετικῶς ὅτι ὅποιος δήποτε ἀνθρώπος ἐπ' ἡγεῖται νὰ ταράξῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Βασιλείου δι' ἑτεροδιδασκαλίας ἢ διδαχῆς προφορικῆς ἢ γραπτῆς, διὰ προσηλυτισμοῦ, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, ἢ Σύνοδος ζητεῖ τὴν παῦσιν τοῦ κακοῦ διὰ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς», παρακαλεῖ τὸ Ὑπουργεῖον, ἵνα, εὐσεβοῦντες, δώσῃ τὰς δεούσας διαταγὰς καὶ ὁδηγίας πρὸς τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν εἰς τοὺς, ὡς εἴρηται, χιλιαστὰς πάσης προσηλυτικῆς ἐνεργείας εἴτε διὰ προφορικῆς, εἴτε δι' ἐντύπου διδαχῆς, οἷα εἶναι αἱ τιλοφροοῦμεναι ἐν μεταφράσει «Γραφικαὶ μελέται», ἥτοι «ὁ Καιρὸς ἦλθε», «τὸ σχέδιον τῶν αἰώνων», «ὁ καιρὸς ἐστὶν ἐγγύς», «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου», «Ἡ μάχη τοῦ Ἀρμαγελῶνος», «ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καταλλαγὴ», «ἡ νέα κτίσις». Τεταγμένη δὲ ἡ Σύνοδος ὑπὸ τε τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους, ἵνα ἐπαγρυπνῆ εἰς τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν παρὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρεσβευομένων θεῶν δογμάτων, γνωρίζει τῷ Ὑπουργεῖῳ, ὅτι πρὸς διαφωτισμὸν τῶν σκανδαλισθέντων εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν καινοφανῶν τούτων κακοδιδασκαλιῶν καὶ προφύλαξιν τῶν ἀπλουστέρων ἐκ τῆς ἐκ τούτων προσγινομένης βλάβης, ἀπαραίτητον ἡγεῖται ἵνα ἐκδώσῃ σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ χριστεπώνυμον τοῦ Θεοφρουρήτου Βασιλείου πλήρωμα καὶ διατάξῃ τὴν ἐπ' Ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν αὐτῆς.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἐπίσκοπος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου Ἀθανάσιος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Α'

ΠΕΡΙ ΒΑΘΜΩΝ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ

'Αρ. Πρωτ. 2387
Α. 2278

'Εν Ἀθήναις τῆ 21]4 Ἰουλίου 1923

Πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας
τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ ἐναγχος συνελθοῦσα ἐνταῦθα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ΣΤ' αὐτῆς συνεδρία ἀπεφάνητο, ὅτι ἐπιτρέπει τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις νὰ ἐκδίδωσι κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν ἀδείας γάμων ἐπὶ συγγενείας ἐξ ἀγχιστείας πέμπτου βαθμοῦ καὶ ἀνέθηκε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ἵνα δι' Ἐγκυκλίου γνωρίσῃ τοῦτο τοῖς Σεβασμιωτάτοις Ἱεράρχαις, διὰ τῆς αὐτῆς δ' ἐπίσης Ἐγκυκλίου γνωρίσῃ αὐτοῖς, ὅτι ἐπὶ πνευματικῆς συγγενείας ἀπαγορεύονται μόνον αἱ περιπτώσεις, αἱ περιλαμβανόμεναι ἐν τῷ ΝΠ' Κανόνι τῆς ΣΤ' Οἰκουμένης Συνόδου καὶ ἐν τῷ Νόμῳ, ἧτοι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ γάμος τοῦ ἀναδόχου α) μετὰ τῆς ἀναδεκτῆς, β) μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, γ) μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, πρὸς δὲ ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀναδόχου α) μετὰ τῆς ἀναδεκτῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, β) μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ γ) μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς· τὰ αὐτὰ δὲ ἰσχύουσι καὶ ἐναλλασσομένων τῶν γενῶν, πασῶν τῶν ἄλλων περιπτώσεων ἐπιτρεπομένων. Ὁμοίως δὲ γνωρίσθῃ τοῖς αὐτοῖς Σεβ. Ἀρχιερεῦσι, ἵνα ὡς πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον ἔκτον ἐξ αἵματος βαθμὸν ἐπαφίεται τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἡ χρῆσις ἐκκλησι. οἰκονομίας καὶ συγκατάθεσεως ἐπὶ ὅλῳς ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε κρατοῦντα. Ὅθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, τροποποιήσασα τὴν ὑπ' ἀριθμ. 6843 τῆς 24 Νοεμβ. τοῦ 1837 ἔτους ἐτίθει τοιαύτην, παραγγέλλει Ἰμν. ὅπως ἐφεξῆς ἐν τοῖς περὶ γάμου συγγενείας βαθμοῖς γνώμονα ἔχητε τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν, πιστῶς καὶ ἀκριβῶς τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτεθειμένους βαθμοὺς συγγενείας τηροῦντες· ὁσάκις δὲ αἰτεῖται ἡ κατ' ἐκκλησιαστικὴν συγκατάθεσιν ἔκδοσις ἀδείας γάμου συγγενῶν ἐξ ἀγχιστείας πέμπτου βαθμοῦ, τὴν τοιαύτην αἴτησιν μὴ ὑποβάλλητε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ἀλλὰ προσφύροις ἀρχιερατικαῖς συμβουλαῖς καὶ νοθεσίαις ἀγωνίζησθε, ἵνα τὴν σκοπὸν τοῦ αἰτουήσαντος μεταβάλῃτε καὶ ἀποτρέπητε ὅταν ἕμως διαγινώσκητε καὶ βεβαιώσθε ὅτι περιστάσεις διάφοροι ἀδύνατον ἀποφαίνουσι τὸν ἀπ' ἀλλήλων χωρισμόν, κίνδυνος δὲ μέγας ψυχικὸς καὶ σωματικὸς ἐκ τῆς ματαίωσεως τοῦ γάμου ἀπειλεῖται, τότε, οἰκονομίας λόγῳ ἐν φιλανθρωπία χρώμενοι, ἐπιτρέπητε τὴν ἄνευ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως ἱερολογίαν τοῦ γάμου, τὸ τοῦ ἱεροῦ Κυριλλοῦ καλῶς εἰδότες, ὅτι ὁ τῆς οἰκονομίας λόγος εὐδενὶ τῶν συνετῶν ἀπήρσεσεν πώποτε,

παρὰ δὲ τοῦ Ἀποστόλου ἐξαγοράζειν τοὺς καιροὺς μεμαθηκότες.

Ταῦτα ἀνακοινουμένη Ἰμνὴν ἡ Σύνοδος πέποιθεν, ὅτι ἀδιαλείπτως καὶ συντόμως θὰ προσέχητε, μήπως ἡ ἔστιν ὅτε κατὰ πᾶσαν μεγάλην ἀνάγκην γινομένη ἐκκλησι. οἰκονομία καὶ συγκατάθεσις ἀφορμὴν παρέχῃ κακοῦ παραδείγματος καὶ μιμήσεως εἰς ἄλλους.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἐὐδύμιος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου Ἀθανάσιος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς
Ἀρχμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

Β

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣΘΑΙ
ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ἱ. ΣΥΝΟΔΟΝ ΕΓΓΡΑΦΑ'Αρ. Πρωτ. 2392
Διεκπερ. 2277

'Εν Ἀθήναις τῆ 21]4 Ἰουλίου 1923

Πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας
τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3002]689 καὶ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1852 (Ἐγκυκλίαι Ἱ. Συνόδου Στ. Γιαννοπούλου σελ. 228) ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐδόθησαν ἐδηγῆσαι τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἀναφέρεισθαι αὐτοὺς τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐκρίθη ἤδη, ἵνα ἐπὶ τὸ ἐκκλησιαστικώτερον τροποποιηθῇ τὸ ἐδάφ. Θ' τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, παρακαλεῖ Ἰμνὸς ἅπαντας ἡ Ἱ. Σύνοδος ὅπως ἐν τοῖς πρὸς ταύτην ἀπευθυνομένοις ὑμετέροις ἐγγράφοις προτάσσητε τοῦ λοιποῦ ἀντὶ τῆς λέξεως «εὐπειθέστατος» τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον «ἐλάχις-στος ἐν Χριστῷ ἀδελφός».

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἐὐδύμιος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου Ἀθανάσιος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς
Ἀρχμ. Γερμανὸς Ἀρ. Ρουμπάνης

Γ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

'Αρ. Πρωτ. 2303
Διεκπερ. 2213

'Εν Ἀθήναις τῆ 7]20 Ἰουνίου 1923

Πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας
τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀποστέλλουσα ἱκανὰ ἀντίτυπα τῆς ἐκδοθείσης Ἐγκυκλίου κατὰ τῆς νεοφανοῦς αἰρέσεως τῶν λεγομένων «σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς» ἡ

«χιλιαστών», παρακαλεί Ὑμᾶς ὅπως διατάξετε τὴν ἐπ' Ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν αὐτῆς καὶ τὴν τοῦ περιεχομένου ταύτης, ὅπου τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον, ἀνάπτυξιν καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν ταύτης μετὰ τοῦτο εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ πρὸς ἀνάγνωσιν ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

- † Ὁ Ἀθηναίων Χρυσόστομος, Πρόεδρος
- † Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος Εὐθύμιος
- † Ὁ Σύρου Τήνου Ἀνδρου Ἀθανάσιος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος
- Ὁ Ἀ' Γραμματεὺς
- Ἀρχιμ. Γερμανὸς Δρ. Ρουμπάνης

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἡ ἐπικειμένη ἀποχώρησις τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου κ. Μελετίου ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὅσονδήποτε καὶ ἂν χαρακτηρισθῆ ὡς ἀνάγκη ἀδήριτος ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένη, νομίζομεν ὅτι δὲν εἶνε τόσοσὺν θυσία σκληρὰ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν κέρδους σημασίας καὶ ἐκτάσεως μείζονος, ὅσον τὸ πρῶτον τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἐπικρέμανται ἐτι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑπολειφθέντος ἐν τῇ τόσῳ ἀνεπίστως ἀναγεννωμένη Τουρκία Ἑλληνισμοῦ. Θὰ ἦτο μωρὸν νὰ πιστευθῆ, ὅτι θὰ ἦτό ποτε δυνατόν νὰ παρακαμφθῆ τὸ προσωπικὸν ζήτημα καὶ νὰ παραμείνῃ ὁ Παναγ. κ. Μελέτιος ἐν τῇ θέσει του. Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν συνέβαινεν ἐν Λωζάνῃ, ὁ Μελέτιος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως ἢ Τουρκία ἀπεδίδοτο εἰς ἑαυτήν, καὶ ἡ Κων)πολις παρεδίδοτο εἰς τὰς χεῖράς της ἀνευ ὄρων.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὑπάρχει εἰς ὅσος, κατὰ τὸ φαινόμενον σπουδαιοφανῆς καὶ ἄρα δυνάμενος νὰ καθησυχάσῃ τοὺς Ἑλληνας. Κατὰ τὸν ἔρον τοῦτον, αἱ ἐν Κων)τόλει ἀπομένουσαι διακόσιαι χιλιάδες Ἑλλήνων ἐξαιροῦνται τῆς τὸν Μικρασιατικὸν Ἑλληνισμὸν ἀφορώσης καταναγκαστικῆς τῶν πληθυσμῶν ἀνταλλαγῆς. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ παραμονὴ τῶν δύο τούτων ἑκατοντάδων Ἑλλήνων ἐν Κ)πόλει θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἡ βᾶσις ἢ ἀπτή καὶ συγκεκριμένη, ἐφ' ἧς θὰ ἐξηκολούθει τὸ Οἴκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θεμελιούμενον ὑπὸ τὸν νέον του τύπον τοῦ καθαρῶς πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἰδρύματος.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι τοσοῦτοι λόγοι νὰ ὠθώσιν εἰς σκεπτικισμὸν, ὥστε οἱ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ ἀτενίζωσι πρὸς τὴν πραγματικότητα οὐδὲν καλὸν προοιωνίζονται ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν δῆθεν ὑποχωρητικότητι παραδοχῆς τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἑλληνικῶν τῆς Κ)πόλεως πληθυσμῶν ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀνταλλα-

γῆς. Διότι, ἂν δὲν ἐξοντωθῆ ἡ ἔλως τῆς Κ)πόλεως ὁ Ἑλληνισμὸς, ἢ τὸ ἡμῖς αὐτοῦ κατὰ τὸν ὄπλ τοῦ ἐν ἔλῃ ἴσως τῇ (ἰκουμενῆ ἰδιοτύπου τουρκικοῦ αὐτῆς ὄχλου ἐνθουσιώδη καὶ ἐξαλλοῦ ἐορτασμὸν τῶν τουρκικῶν ἐπινικίων ἅμα τῇ ἐκ Λωζάνης πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, διὰ ν' ἀκούσῃ εἴτα ὁ κόσμος παρὰ τῶν ἐπισήμων Τούρκων ὅτι οἱ Ἑλληνες «κατεκρεοῦργησαν ἑαυτούς», καθ' ὃν τρόπον ἐθεδαίωσαν ὅτι «αὐτενεπρήσθησαν» μετὰ τὴν ἀνακατάληψιν τῆς Σμύρνης, φανταζόμεθα ὅμως, ὅτι καὶ ἂν ἐτι σωθῶμεν τώρα κατὰ παράδοξόν τινα συγκυρίαν ἀπὸ τῆς φλογὸς τῶν τουρκικῶν ἐνθουσιασμῶν, τὸ μέλλον ὅμως τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν προμηνύεται βέβαιον.

Ἦδη τὸ ἀνθελληνικὸν κήρυγμα μετ' ἀξιοσημειώτου φανατισμοῦ μαίνεται ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τουρκικοῦ τύπου. Οἱ ἐθνικισταὶ δημοσιογράφοι ἀπαιτοῦσι καὶ συμβουλευοῦσιν ἀναφανδὸν τὴν ἐξόντωσιν τῶν Γιουναλλήδων. Ἐὰν δὲν ἐκτοπισθῶσιν οὗτοι ἀμέσως, θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ἐγκαταλίπωσι τοὺς βωμούς των καὶ τὰς ἐστίας των διὰ πολέμου κατ' αὐτῶν εἰρηνικοῦ, διότι θὰ ἐπιδιωχθῆ παντὶ σθένει ὁ ἐκτόπισμός, ἢ διάσπασίς των καὶ ἡ διάλυσις ὡς ὀργανωμένης ἐμάδος. Ἐξασθενουμένων καὶ ἀφανιζομένων κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων. πῶς θὰ ρυθμισθῶσι τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ μέλλοντος Πατριάρχου, πῶς δὲ θὰ καταρτισθῆ ἡ περὶ αὐτὸν σύνοδος, δεδομένου ὅτις ὅτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις δὲν ἀναγνωρίζει ὡς νομίμους μητροπολίτας τοὺς πλείστους ἐκ τῶν ἐνταῦθα συνοδικῶν τε καὶ μὴ, ὡς ἐστερημένους τῶν νομίμων βερατιῶν; Ποῖον δὲ ἐν γένει θὰ ἦνε τὸ νέον τοῦ Πατριαρχείου καθεστῶς καὶ ὁποῖός τις θεσμὸς θὰ ἐμφανισθῆ ὑπὸ τὸν νέον του τύπον τῆς καθαρῶς πνευματικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀφοῦ οὐδὲ αἱ κύριαὶ γραμμαὶ αὐτοῦ ὠρίσθησαν ἐν Λωζάνῃ, οὐδεμία δ' ἐγγύησις παρὰ τῶν Τούρκων ἐζητήθη περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Πατριαρχείου, κἂν ἐτι ὑπεθέσωμεν ὅτι ἦτο δυνατὴ ἢ τοιαύτη ἐγγυήσεως παροχή;

Δημιουργεῖται οὕτω, ὡς τὰ πράγματα αὐτὰ δεικνύουσι, χάος φοβερόν, διὰ τοῦτους δὲ τοὺς λόγους καὶ εἴπομεν ἀρχόμενοι, ὅτι ἡ θυσία τοῦ προσώπου τοῦ Πατριάρχου εἰνέ τι πάντη μηδαμινόν, ἀπέναντι τῶν ἀπαισιοδόξων ἀπόψεων, αἱ ὁποῖαι διανοίγονται ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς χηρείας τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, μᾶλλον δὲ πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν παραίτησιν τοῦ Παναγ. κ. Μελετίου ὡς τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἐπικρεμαμένων ἐπὶ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνισμοῦ συμφορῶν, ἐὰν τι ἔλως ἀπρόοπτον δὲν διαψεύσῃ τὰς ἀπαισιοδόξους ἡμῶν προβλέψεις.

Ἐν Φαναρίῳ, Ἰούλιος.

ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ

Τὸ πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν περὶ χαρτοπαικτικῶν Λεσχῶν ἔγγραφον τοῦ Μακαριώτατου Μητροπολίτου ἐνεποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν εἰς τὸν τύπον τὸσον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἀποκαλυπτόμενον συμβιβασμόν μιᾶς ἀνθρώπου καὶ ἐγκληματικῆς κοινωνικῆς ἕξεως πρὸς τὸ νόμιμον καὶ τὸ δίκαιον, ὅσον καὶ διὰ τὰς ὑπονοουμένας πικρὰς καὶ τρομερὰς τραγῳδίας. Σταχυολογοῦμεν ἐν ταῦθα τὰ προχειρότερα τῶν σχολίων :

«Τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν περὶ χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν εἶναι ἄξιον πάσης προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, διότι εἶνε μεστὸν παρατηρήσεων, αἱ ὁποῖαι τείνουν εἰς τὴν ἀπόκρουσιν μεγάλου κινδύνου καὶ τὸν περιορισμὸν τῶν ἐκ τούτου θυμάτων. Ἐκτὸς ἕως τούτου τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Μητροπολίτου ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Μακαριώτατος δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν καθηκόντων, ἀλλὰ μεριμνᾷ γενικώτερον περὶ τοῦ ποιμνίου τοῦ καὶ τῆς Κοινωνίας. «*Ελ. Βῆμα*»

«Μακρὰ ἐπιστολὴ τοῦ Παν. Μητροπολίτου πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ζητεῖ τὴν ἀστυράν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν, ἢ μὴ ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποῖου ἐπέτρεψεν ὥστε «περὶ τὴν πρᾶσιν τράπεζαν νὰ ἐξελισσῶνται δράματα διαφθορᾶς καὶ σφαιρασμοῦ τῆς κοινωνικῆς τιμῆς τῶν ἐμπλεκόμενων εἰς τὴν πλεκτάνην τοῦ εὐκόλου κέρδους».

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Π. Μητροπολίτου, μὴ περιοριζομένη εἰς τούτο, προβαίνει περαιτέρω εἰς ἀποκαλύψεις καὶ ἄλλων γεγονότων τὰ ὁποῖα περιήλθον εἰς γνῶσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐκ καταγγελιῶν πολιτῶν. Τὸ ἔγγραφον εἶναι σοβαρώτατον παράγματι καὶ τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ ἀδηγηθῆ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα.

«*Καθημερινή*»

«Ὁ Μακ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν δι' ὑπομνήματός του πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἐκλύσεως, ἢ ὁποῖα παρατηρεῖται ἐκπορευομένη ἀπὸ τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν δραμάτων τῆς τελευταίας ἑβδομάδος, τὰ ὁποῖα ἀφορμὴν εἶχον τὴν ἀτυχίαν τῶν δραστῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς πρᾶσινος τραπεζῆς. Καὶ εἶχεται ὁ Μητροπολίτης τὴν τελείαν τῆς χαρτοπαιξίας ἀπαγόρευσιν, ὥπως ἐπετεύχθη δι' ἀστυρῶν νόμων ἀλλαχῶ. Ἐπειδὴ δὲ βλέπει, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, συνιστᾷ τοῦλάχιστον νὰ διαταχθῆ ἀστυρὸς ἐλεγχος τῶν χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν διὰ νὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὴν μεταβολὴν ἐν τιμῶν μελῶν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς διαφθορᾶς». Ὁ Μακ. Μητροπολίτης δὲν ὑπερβάλλει καθόλου εἰς ὅσα διεκτραγωδεῖ διὰ τοῦ ὑπομνήματός του. Ἀναφέρει, ἄλλωστε, γεγονότα πασίγνωστα. Τὸ ζήτημα εἶναι, ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, πῶς θὰ ἐνεργῆται ὁ συνιστώμενος ἐλεγχος τῶν κέντρων αὐτῶν. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν, θὰ εὐρίσκωνται πάντοτε θύματα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ἢ τῆς ἕξεως τῆς ἐπιζητήσεως τοῦ ἀκόπου κέρδους τῆς τύχης. Ἐν πρᾶγμα, ἐν τούτοις, θὰ ἦτο εὐκολώτατα κατορθωτόν. Νὰ μὴ ἐπιτρέπωνται οὕτω κ' ἐν ἐκ λεγόμενα εὐθὴ ταχυρὰ παγνῆδια» εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς

πόλεως — εἰς τὰ Χρυτεῖα ἐπὶ παραδείγματι — ὅπου μὲν χρι τῶν πρῶινῶν ὥρῶν ἀνοικταὶ καὶ κατάφωτοι πύλαι προσκαλοῦν καὶ τοὺς ἀναξίτους τοιαύτης τύχης».

«*Πολιτεία*»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Πλείστα σχόλια ὁ παγκόσμιος τύπος ἀφιερῶ εἰς τὴν διαβόητον τοῦ Πάπα Ρώμης πρὸς τὸν Καρδινάλιον Γκασπάρρη ἐπιστολῆν, δι' ἧς συνιστᾶται ἡ εἰρηνικὴ διευθέτησις τῆς μεγάλου κινδύνου ἐγκυμονούσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας περὶ τῶν ἐπανορθώσεων διαφορᾶς. Εἰς ἡμᾶς, μὴ πολιτικολογοῦντας, δὲν ἀπόκειται νὰ εἴπωμεν λόγον περὶ τοῦ ἐν ἡ ἐπιστολῇ αὕτη ἔχη ἐπισηθόβουλον «πολιτικὸν» μεροληπτικὸν χαρακτῆρα ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου τῶν διισταμένων ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἄλλου. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἀνάγοντες τὰ τοιαῦτα ζητήματα εἰς γενικώτερον περιωπῆν, θὰ ἠχούμεθα νὰ ἠκούετο πάντοτε ἐπὶ ἐπιμάχων ζητημάτων ὀξυνόντων τὰς τῶν ἔθνῶν σχέσεις ἢ τῆς Ἐκκλησίας εἰρηνοποιὸς φωνή, νομίζομεν δ' ὅτι, ὅταν μετ' ὀλίγον θ' ἀντηχήσῃ ἀπὸ τῆς Δωζάνης τὸ σάλπισμα τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, αἱ ἐκασταχοῦ Ἐκκλησίαι ὡς ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συνημματος θὰ ὀφείλου ν' ἀπευθύνωσι πρὸς τοὺς λαοὺς συλλογικὴν καὶ αὐθεντικὴν καὶ ἔγκυρον παραίνεσιν αὐτῶν καὶ σύστασιν ὅπως αὐτοὶ καὶ αἱ Κυβερνήσεις τῶν ἀποφεύγωσι τῶν ἐρίδων τὰς ἀφορμὰς, εἰρηνικῶς δὲ λύωσι τὰς ὅπωςδήποτε ἀναφουμένους μεταξὺ ἀλλήλων διαφορᾶς. Εἶνε τὸσον βαθεῖαι καὶ παγκόσμιαι αἱ ἐκ τοῦ τελευταίου πολέμου προξενηθείσαι τῇ ἀνθρωπότητι πληγαί, τὴν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν παντοίων μωρυνῶν καὶ θανάτων φθορά, ὥστε οἱ λαοὶ θὰ ἀκούσωσι μετ' ἀνακούφισεως τὸ τοῦ Χριστοῦ «εἰρήνη ὑμῖν», οἱ δὲ κυβερνῶντες δὲν θὰ δύνανται νὰ ἀγῶσι κατὰ βούλησιν τοὺς λαοὺς ἀγελῆδον ἐπὶ ἀδικίᾳ πρὸ τῶν στομίων τῶν τηλεβόλων.

§§ Οἱ τὸν Ἀμερικανικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ἰθύνοντες, ἀφοῦ ἐπεδαψίλευσαν ὡς ἀπὸ κέρατος Ἀμαλθείας πλοῦσια τὸ ἀγαθὸν τῆς φιλανθρωπίας εἰς τὸν κολοσσιαδὸν ἔσμον τῶν ἀπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ταλαιπώρων προσφύγων, ἀπῆλθον προπεμπόμενοι ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Γένους. Ὅπου προέδραμον, ἐδωροφόρησαν τὴν παραμυθίαν, τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ζωὴν, διὰ τοῦ ταχυτέρου τρόπου, τῶν τελεοφορωτέρων μέσων καὶ τῆς συντομωτέρας ἁδοῦ, τὰ ὁποῖα γνωρίζει τὸ ἀπαράμιλλον ὀργανωτικὸν πνεῦμα τῆς ἀμερικανικῆς φιλανθρωπίας. Ὅπισθεν τῶν ἀποπλειόντων Ἀμερικανῶν φιλανθρώπων, ἢ δράσις τῶν ὁποίων ἐτι ἄπαξ ἐτεκμηρίωσε τὸ ποῖον τῶν καρπῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς εὐεργετηθείσης ὑπ' αὐτῶν Ἑλλάδος διάθερμι εὐλογία εὐοδοῦσαι τὴν εἰς τὴν χριστιανικωτάτην των πατρίδα ἐπάνοδον, μυρία δὲ στόματα γυναικῶν, γερόντων καὶ παιδίων, ὧν αἱ πληγαὶ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐρ. Σταυροῦ ἠπαλύθησαν, τονίζουσι τῆς εὐγνωμοσύνης τὸν ἔμνον, καὶ δάσους χειρῶν ἐν προσευχῇ ἀνατείνεται ὑπὲρ τῶν εὐρηκῶν εὐεργετῶν πρὸς τὸν οὐρανόν.

§§ Ἐκ Ρωσίας μετεδόθη διὰ τοῦ ἀσυρμάτου πρὸς γνώσιν ὅλου τοῦ κόσμου τὸ κείμενον δηλώσεων τοῦ ἐγκαθεύκτου Πατριάρχου Τύχωνος, δι' ὧν ἡ Α. Μ. ὁμολογῶν δῆθεν τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ, ταπεινῶς ἐκλιπαρεῖ χάριν παρὰ τῶν ἐξυμνουμένων Μπολσεβικῶν. Ἐὰν δὲν ἦνε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ὁμολογία αὕτη πλαστή, οὐδ' ἡ ὑποτιθεμένη ὁμως γνησιότης δύναται νὰ ἐμπούσῃ ἐντύπωσιν, ἐφ' ὅσον νοεῖται ὑπὲρ τὸν πρεσβύτην πρωθιεράρχην ἐπικρεμασμένη ἢ δαμόκλειος σπάθη τῶν τρομερῶν βασάνων, τῶν ὁποίων ἀριστοτέχναι ἀπεδείχθησαν οἱ νῦν ἐν Ρωσίᾳ κρατοῦντες.

§§ Τὸ Κράτος εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλῃ διὰ νόμου τὴν ἀναγκαστικὴν δευδροφύτευσιν Παράλληλως ὁμως πρὸς τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἔπρεπε καὶ νὰ θεσπισθῶσι δρακόνειαι ποιναὶ κατὰ τῶν οἰωνδήποτε δευδροτόμων, ἐφ' ὅσον ἀκόμη οἱ Ἕλληνες δὲν ἐμάθωμεν πόσον ἐγκληματοῦμεν κατὰ τῆς υγιείας καὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς ὅλης κοινωνίας, καταστρέφοντες τὰ δένδρα τοῦ τόπου μας. Διὰ νὰ κοπῇ ὁπουδήποτε δένδρον, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκδίδηται ἰδιαιτέρα ἀδεία. Τὴν πρὸς τὸ δένδρον ἀγάπην θὰ ὤφειλον ν' ἀναπτύσσωσι διηλεκτῶς οἱ διδάσκαλοι εἰς τὰ σχολεῖα, αὐτοὶ πρῶτοι γνωρίζοντες τὴν ὠφέλειάν του καὶ αὐτοὶ πρῶτοι βαθύτατα συναισθανόμενοι, ὅτι τῶν δένδρων ἡ περιποίησις ἀποτελεῖ τὸ πρῶτιστον πολιτισμοῦ δείγμα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἱερεῖς θὰ ἠδύναντο τὰ μέγιστα νὰ συμβάλλωσιν διὰ τῶν διδασκαλιῶν, τῶν παραιρέσεων καὶ συστασῶν των πρὸς τοὺς χωρικοὺς.

§§ Ἡ θρασύτης τῶν λεγομένων «Χιλιαστῶν», ὑπερχειλίσασα τῆς διὰ βιβλίων καὶ διαλέξεων προπαγάνδας, ἤρξατο σοβοῦσα ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων. Οὕτω ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ φύλλον τῆς 1ης Ἰουλίου τῆς ἐν Τρικκάλοις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἀναγέννησις», παρεδόθη ὑπὸ τῆς συντάξεως αὐτῆς ἔρμαιον εἰς τὴν ἀσεβῆ ἐρεσχελείαν «Σπουδαστοῦ τινος τῶν Ἁγίων Γραφῶν», ἀγωνιώδους διὰ παρατάξεως Γραφικῶν χωρῶν νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀληθές τῆς χιλιετοῦς τοῦ Χριστοῦ βασιλείας, τὸ ἀνύπαρκτον τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῆς αἰωνίας τῶν κακῶν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ τιμωρίας. Καὶ τούτων μὲν τὸ θράσος εἶνε εὐνόητον. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν συντελούντων εἰς τὰς φληναφίας ταύτας, αἵτινες θὰ ἦσαν ἀπλῶς γελοῖαι, ἐὰν δὲν ἦσαν συγχρονως καὶ ἐπικίνδυναι;

§§ Ἐὰν ἦνε ἀληθὴ ὅσα φέρονται ἀποκαλυπτόμενα πρὸς πρῶτὴν ἐφημερίδα ὑπὸ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς περὶ τῆς λυμαινομένης τὴν πόλιν ταύτην ἠθικῆς ἐκλύσεως, οὐδεμία κατάπληξις εἶνε ἰσαξία τῆς καταπτώσεως, εἰς ἣν ἐμφανίζεται κατανητῆσασα ἕστω καὶ μικρὰ μερὶς τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Ἐφίσταται ἀνάγκη ἄμεσος νὰ ἐξακριβωθῶσι ταῦτα, καὶ νὰ ληφθῇ ἡ προσήκουσα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων μέριμνα, ἐὰν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἦνε ἀκριβῆ ὅσα φέρονται ὡς δηλώσεις ἐπισήμου ἀρχῆς.

§§ Ἐχομεν καθῆκον νὰ τουλίωμεν πρὸς τοὺς ἐργάτας, ὅτι ἡ στάσις αὐτῶν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῶν περιστάσεων διακανονισμοῦ τῶν ἡμερομισθίων ἀδικεῖ καὶ τὴν κοινωνίαν ὀλόκληρον,

καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἐὰν δὲν παρεσύροντο ὑπὸ ὀλίγων τινῶν ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν, μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν τιμίαν τάξιν τῶν διὰ τοῦ ἰδίου ἰδρώτος κερδαιούτων τῶν ἄρτων, ἀλλ' ὑπήκουον εἰς τὴν φρόνησιν, θὰ ἐξυπνέτουν καὶ τὸ γενικὸν τῆς ὅλης κοινωνίας συμφέρον καὶ τὸ ἰδικόν του, διότι θὰ συνετέλουσαν μεγάλως εἰς τὴν ὑποτίμησιν τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης, καὶ εἰς τὴν ἀνακούφισιν πάντων. Εἶνε καιρὸς νὰ κατανοηθῇ, ὅτι, ὄργανα ἄλλων γινόμενοι ἐν τῇ τάσει τῆς συντριβῆς τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀδικεῖ, ἐπιβάλλουσιν ἀντίτροφον τὴν ἀδικίαν τῆς μπολσεβικῆς τυραννίας τοῦ προλεταριάτου, τῆς ὁποίας τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα κατέστησαν πασίγνωστα ἀπὸ τοῦ ρωσικοῦ πειράματος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Μ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ πρὸς τὸν Μ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν περὶ παρασκευαζομένων ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης ἀραβοφάνων ἰθαγενῶν ἐκνόμων ἀνατροπῶν, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ παρόντος φύλλου, ἐξέδωκε τὴν ἀκλόουστον διαμαρτυρίαν, παρεκάλεσε δὲ τὴν Ἑλλην. κυβέρνησιν ὅπως διαβίβασῃ αὐτὴν πρὸς τε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβούριαν, τὴν Κεντρικὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐν Λονδίῳ Κυβέρνησιν, καὶ τὴν τῆς αὐτῆς Δυνάμεως ἐν Παλαιστίνῃ Κυβέρνησιν.

Ἐν ὀνόματι τῆς Χριστιανικῆς δικαιοσύνης, ἦν κατ' ἐξοχὴν ἀντιπροσωπεύει ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ ἦν ἐπισήμως ἐπηγγέλθη αὕτη κατὰ τὴν καταλήψιν τῆς Παλαιστίνης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πληροφρομένη, ὅτι ἐπιδιώκεται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Ἀραβοφάνων τῆς Παλαιστίνης μεταβολὴ τοῦ καθεστώτος ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, διαρμηνεύουσα τὸ φρόνημα καὶ τοὺς ποθοὺς τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους, παρκαλεῖ τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην μεταβολὴν. Τὸ ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀντιπροσωπευόμενον ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἧς ἡγούμενος τοιγάρναι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπὶ μακροῦς ἤδη αἰῶνας ἀγωνίζεται καὶ ἀνοπολογίστους ὑφίσταται θυσίας πρὸς διατήρησιν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων καὶ διάσωσιν τῶν ἐν Παλαιστίνῃ ὑπολειφθέντων ὀλίγων ἀραβοφάνων ὀρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Τὰ δικαιώματα τῶν Ἑλλήνων ἐσεβάσθησαν πάντες οἱ κατακτητῆς τῆς Παλαιστίνης, εἶναι δὲ ἀνεγνωρισμένα διὰ διεθνῶν συνθηκῶν, ὅθεν διαμαρτυρόμεθα κατὰ πάσης ἀποπειρας πρὸς μεταβολὴν τοῦ καθεστώτος.

Τὰ Προσκυνήματα δὲν εἶναι τοπικά. Οἱ Ναοὶ, αἱ Μοναὶ καὶ τὰ λοιπὰ ἱδρύματα τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἱδρῆθησαν καὶ συνετηρήθησαν διὰ τῶν διαρκῶν ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς συνδρομῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, παρεδόθησαν δὲ εἰς φάλαξιν πρὸς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα καὶ τὸν Πατριάρχην. Οὐ

μόνοι ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐκάστῃ γωνίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ὀρθοδόξων Χωρῶν ὑπάρχουσι κτήματα προσερχόμενα ἐκ δωρεῶν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα. Οἱ ἐπισητοῦντες σήμερον μεταβολὴν ὀλίγοι ὀρθόδοξοι ἀδελφοὶ ἡμῶν οὐδὲν ἀπολύτως συνεισέφερον εἰς τὰ Προσκονήματα καὶ τὴν περιουσίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Πεποιθήσαμεν, ὅτι ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις, εὐτοχήσασα νὰ κυβερνᾷ τὴν Παλαιστίνην, τὴν πρώτην ταύτην κοιτίδα τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ σεβασθῆ το ἀπ αἰώνων ὀφιστάμενον καθεστῶς ἐν τῇ Μητρὶ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ παραβιασθῶσι τὰ ἐπ' αὐτῶν ἀπαράγραπτα δικαία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους δι' οἰασθήποτε μεταβολῆς, ἣν οὐ χί μόνον τὸ Ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ Ὀρθόδοξα Ἔθνη δὲν θ' ἀνεχθῶσι.»

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Κατόπιν ἐξελέγξεως καὶ γῶ ματεύσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δ. Ε. Ταμείου ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετρακῆ, ἀπελύθη τοῦτο ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διωρίσθη νέον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Ἀρχιμ. Νικοδήμου Ἀντωνίου, Ἡγουμένου, καὶ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Θεοδοσίου Ζημπούρου καὶ Σεραφεῖμ Κωνσταντινίδου, Συμβούλων.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιασ. Ταμείου τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκαστοτε γινομένων δημοπρασιῶν θὰ δημοσιεύονται ἐν τῷ ἄρθεως ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Συνεχίζων τὴν ἀνά τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν περιόδιαν αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης μετέβη τὴν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς Σαλαμίνα δι' ἀτμακατοῦ τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ, συνοδευόμενος ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ ἐπιτροπῆς Σαλαμινίων. Καὶ τὴν μὲν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου ἐπισκέφθη τὸ χωρίον «Ἀμπελάκια» χοροστατήσας κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ διδάξας τὸν λαόν. Τὴν δὲ Κυριακὴν μετέβη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σαλαμίνας, ἐν ἣ καὶ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῶ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ μετὰ παντὸς τοῦ Κλήρου τῆς νήσου καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸν λαόν. Ἐπισκεφθεὶς δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ναοὺς τῆς νήσου, ἐν τῷ τοῦ ἁγ. Δημητρίου, ἐβη ἐτάφει ὁ ἥρωας Γεώργιος Καραϊσκάκης, ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν. Οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς νήσου, μὴ ἰδόντες ἀπὸ τριακονταετίας περίπου Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἐν μέσῳ αὐτῶν, ποικιλαχῶς ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν των ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου, ὅστις προπεμφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἐπανάκαμψε τὴν Δευτέραν εἰς Ἀθήνας.

— Προσκαλέσας εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν τοὺς αἰδεσιμωτάτους προέδρους τῶν ἐνοριακῶν φιλοπτώχων ταμείων τὴν ἑσπέραν τῆς Δευτέρας (9) ὁ Μακαριώτατος προέτρεψεν αὐτοὺς νὰ ἀναπτύξωσι τὸν ζήλον των ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνδισκέφη μετ' αὐτῶν ἐπὶ μακρῶν περὶ τῆς τελειοτέρας διοργανώσεως καὶ λειτουργίας τῶν ἀριστα ἀποτελέσματα ἀποδόντων ἥδει ἐνοριακῶν φιλοπτώχων ταμείων.

— Ἀπὸ τῆς 15 παρελθόντος Ἰουνίου ὁ «Ἱερὸς Σύνοδος» ὡς ὄργανον τῶν Ἱερῶν Συνδέσμων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνεφανίσθη ὑπὸ μορφήν ἐφημερίδος, ἵνα εὐχερέστερον ἀνταποκριθῆ πρὸς ὃν ἔταξεν ἐκὐτῷ σκοπὸν: τὴν προαγωγὴν καὶ περιφρούρησιν τῶν ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν συμφερόντων τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν παλαιγενῆ καὶ συμπαθῆ συνάδελφον ἢ «Ἐκκλησία» εὐχεται πᾶσαν εὐδοκίμησιν ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ εὐπερ καταστοχάζεται σκοποῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ.

— Οἱ ἱερεῖς τοῦ στρατοῦ, ἐπόμενοι τῇ ἐντολήτῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν περὶ τῆς κατὰ τῆς βλασφημίας Ἐγκυκλίου τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου, ἀνέπτυξαν πρὸ τῶν Συνταγματῶν εἰς τε τοὺς ἀξιοματικοὺς καὶ τοὺς ὀπίστας τὴν ἐνοίαν τῆς κακίτης ἕξεως τῆς βλασφημίας καὶ παρήνευσαν τὴν ἀποφυγὴν αὐτῆς.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ ἐν Ῥεντῇ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Ἰωάννου ὁ αἰδὸς. Ἰωάννης Σκῆρκος.

— Διευθυντὴς τῆς Ἐκκλ. Ριζαρίου Σχολῆς διωρίσθη ὁ Παν. Ἀρχ. κ. Ζαχαρίας Λιανῆς. Ὁ νέος Διευθυντὴς, ἐκ Κρήτης καταγομενος, τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἰποιήσατο ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου καὶ εἶτα ἐν Γερμανίᾳ. Ἐπανεβλῶν ἐξ Εὐρώπης διηύθυνε τὸ ἐν Σάμῳ Ἱεροδιδασκαλεῖον «Ἀνατολῆ» διηκόνησε δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλληλοδιαδοχῶς ὡς ἐφημέριος καὶ Καθηγητὴς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀβερωφείῳ Ἐφεθεῖο, ὡς ἱεροκλήρυξ ἐν ταῖς Κεντρικαῖς Γυναικείαις φυλακαῖς, ὡς Ἀ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πρωθιερεὺς τῆς Βασιλ. Ὀλγας, ἐσχάτως δ' ὡς Καθηγητὴς ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει.

Κατὰ τὴν πρό τινας γενομένην ἐν Κρήτῃ πλήρωσιν τῶν ἐπισκοπικῶν ἑδρῶν παμψηφεὶ προτάθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου πρῶτος ὑποψήφιος τῆς χηρευόσης ἐν Κρήτῃ Ἐπισκοπῆς Πέτρας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Μελέτιος, ἀναθέσας τὴν Ἐπιτροπέαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀπέλθεν ἐκ Κων)πόλεως καὶ διὰ τῆς Μητυλήνης μετέβη εἰς Ἀῤιον Ὄρος.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΗΣΣΗΣ

Διακηρύττει ὅτι:

Τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Δορμυαίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θίοβης πλειόδοτικῆ δημοπρασίᾳ πρὸς ἐκποίησιν 1) Ἐνὸς ἡρειπωμένου ὑδραυλικοῦ Κατοστήματος ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Κρημίνα» καὶ 2) Ἐνὸς ὑδρομύλου, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Κεφαλάρι» κειμένην εἰς Χάρμεια Μαζίου τέως Δήμου Πέτρας. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τοῦ μὲν 1ου κτήματος δρχ. 4.000, τοῦ δὲ 2ου δρχ. 20.000.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Παρθένιος Σημηλίδης
Γερμαν. Γεωργιάδης
Δωροθέ. Μυλωνάκης

Τύποις «Φοῖνικος», Σταδίου 38, Ἀθήναι